

naturligvis bedres en smule, men da det racistiske sind er båseopdelt vil dette kun gavne den sorte middelklasse, ikke de fattige i ghettoerne. Ligesom da forhåbningerne steg i 60'erne og de indespærrede blot oplevede de hvide flytte sig selv og stigen op til den amerikanske drøm længere væk, vil kriminaliteten sandsynligvis igen stige voldsomt. Også forstærket af arbejdsløsheden. Alligevel havde selv jeg – på afstand i Danmark – under valgkampen lullet mig ind i drømmen om at det nu ville gå de sorte bedre. Men straks jeg steg ind i toget fra JFK-lufthaven blev jeg rystet på plads. A-toget går nemlig fra Rockaway-ghettoen ind gennem Brooklyns ghettoer, hvilket jeg fik at føle ved at to sorte kvindelige narkomaner under store smerter på hele turen ind til Manhattan ustandseligt sad og brækkede sig over mine fødder og bukser, en ung gangster med den typiske sorte "gangsta"-hovedklud og de hængerøvsbukser, hvis "fuck-you-society"-signaler Obama offentligt har irettesat underklassen for, sad med "cool" mine mens hans kvindfolk grædende og råbende anklagede ham for alt. Og overfor sad en fed kontanthjælpsmodtager og fodrede sin skrigende børneflokk med de fedeste, usunde chips ind imellem de obligatoriske kontante afstraffelser i form af lussinger, der står i direkte mål med de "lussinger" sådanne mødre selv føler sig genstand for fra det hvide samfunds afstandtagende og fordømmende tænkning. Mao. vil ingen selv nok så Messias-agtig Obama kunne ændre en tøddel på hele dette ghetto-Gulag-system, som jeg tidligere har beskrevet og som selv de fattigste sorte indvandrere fra Afrika eller Caribien straks flygter skrigende bort fra, når de komme til USA. Afstanden til Obama er simpelthen for stor – han som netop ikke var blevet valgt hvis han havde været "sort". Hele denne underverden med dens indvendiggjorte racisme blev han jo som hvid (eller mulat, som det hedder i andre lande med afrikansk far, men opdraget af det hvide samfund) beskyttet fra under sin "out of space" opvækst i et muslimsk land og siden i Hawaii. Derude i Stillehavet forekommer det sort-hvide amerikanske apartheidsystem så fjernt og uvirkeligt, at jeg aldrig kunne finde ud af at lave mine racisme-workshops under mine besøg derude, men endte med altid at snakke om det fælles for Hawaii og "Mainland USA" – manglen på en velfærdsstat. Jovist beskriver Obama i sin bog den identitetskrise, han kom i som ung, da det gik op for ham at han levede i et racistisk samfund, men han blev ikke knust i sine formative år af den internalisering, der sker for andre sorte børn med indfødte sorte forældre, med den stjalne selv værdsfølelse og vredesophobning, dette medfører, - den som hvide ubevidst hele tiden frygter og undviger. Denne racisme, og dens indbyggede symptomer med at "snuble lige før målet," kender de sorte så godt at både de og jeg i lang tid støttede Hillary Clinton under primærvalgene fordi vi simpelthen nægtede at tro på at Obama – hvis han blev betragtet som sort af de hvide – ville være "viable" (levedygtig). "Han kender ikke vores smerte," sagde mange sorte dengang. Selvfølgelig kan man med en vis ret sige at Obama blev "sort" da han efter Harvard-årene giftede sig med en (ægte) sort indfødt og valgte side i apartheidmønstret ved at slå sig ned i den sorte ghetto på Chicagos sydside og valgte en af de typiske "vrede" sorte kirker som sit tilhørssted og som "sin familie". Altså lidt ligesom jeg selv i kapitlet "Ghettolove" i min bog om mit ægteskab med sorte Annie. Dette handler netop også om hvordan jeg fra "out of space" trods al min bedste vilje ender med at blive trukket med ned af ghettoen fra det øjeblik jeg identificerede mig eller gjorde mig til et med den. Dette var som bekendt også ved at ske for Obama, da han under valgkampen blev trukket med ned af ghettoens vredespatologi af sin sorte præst – altså nøjagtig den internaliserede racismes indbyggede snublen, som alle sorte sad og ventede på ville ske for ham. Kun ved at holde en

politibil bag mig og krævede at jeg flyttede mig. Jeg var frygtelig nervøs for at de ville se at registreringsmærkaterne på forruden var udløbet og at jeg ville få en kæmpebøde og miste kørekortet. Men nej, situationen var så alvorlig at de simpelthen med deres bil skubbede min store van ind på en sidevej uden at stige ud – dovne som amerikanske betjente er. På et værksted lovede de at lave bilen på et par dage, men hver dag når jeg ringede havde de fundet nye uforklarlige problemer. Det elektriske system i disse moderne elektroniske biler kan ikke tåle at den altid står parkeret ved det salte hav. Jeg gik som en "hjemløs" rundt dag efter dag hos Christina og ventede på at de fandt fejlen. Til sidst var der gået tre uger uden at jeg kom på landevejen og jeg gav op og solgte bilen til værkstedet, hvilket de lige fra begyndelsen havde pønset på. Egentlig var det en lettelse nu at stå uden mit rullende hjem og dermed også de dyre årlige forsikringer, syn, reparationer. En udlejningsvogn er ikke så bekvem og hyggeligt indrettet med TV, bar, musikanlæg, sofastole osv, men til gengæld starter den altid. Og sengen, som 32 danske medrejsende har sovet i, har jeg bygget så den let kan samles i en udlejningsvogn. Det var det jeg nu gjorde inden turneen sydpå.

Men at vente tre uger hos Christina var noget af en prøvelse. Vi har boet sammen i over 20 år, men aldrig så længe af gangen. Nu var det pludselig som ethvert andet ægteskab med rollefordeling, børnehentning, indkøb, opvask osv. (Rengøringen har hun heldigvis to afrikanere til og takeout maden bringer de overalt i New York cyklende underbetalte mexicanere hyppigt). Tilmed havde vi vores første skænderi nogensinde. Vi så forbavsede på hinanden og kunne næsten ikke tro det. Hun, som er så lattermild at jeg kun troede hun kunne skændes med børnenes far. Raymond (en af verdens førende modefotografer), som hun ikke vil have indenfor dørene, er jeg til gengæld blevet rigtig gode venner med når jeg afleverer børnene hos ham ved limousinen om morgenen eller i hans nye 8 millioner dollars lejlighed på Broadway. En særlig glæde var det i de tre uger at have rigeligt tid sammen med børnene, Eva og Max, når Christina svømmede i det iskolde vintervand rundt om Manhattan eller sammen med de garvede "Polar Bears" i Coney Island – noget hun kun fik mig lokket til en enkelt gang...og kun i 10 minutter.

En særlig krise fik jeg da en gammel veninde i Rom pludselig ringede og sagde at hun havde bestilt billet til New York for at køre med mig rundt. Jeg var ikke begejstret, men da hun tidligere havde hjulpet mig og min datter meget i Rom, hvor vi boede hos hende, kunne jeg ikke sige nej. Uden at spørge mig om det passede i mine planer havde hun nemlig allerede købt billet. Men så kontaktede hendes søster mig for at høre om alt var i orden til turen. "Ja," skrev jeg, "men nu jeg har dig i røret vil jeg godt lige høre dig hvilken tilstand Paula er i. Jeg ved jo at hun to gange har været langvarigt i hospital for selvmordsforsøg og har haft mentale problemer." Hvorpå søsteren skrev at hun var lettet over at jeg spurgte, for den var helt gal med Paulas sindstilstand nu. Og for hendes og familiens skyld, ville jeg ikke nok aflyse hendes tur med en passende undskyldning eller løgn? Hvis jeg lod hende komme med skulle vi aflægge besøg hos den og den psykiater, hvorefter hun opgav adresser og telefonnumre på en stribe af psykiatere. Og var jeg klar over at Paula aldrig sov? Jeg tænkte at sindssyge folk har jeg været sammen med hele mit liv, så det var ikke noget problem. Men at få sin nattesøvn ødelagt kunne jeg ikke klare. Jeg husker en sindssyg mand, som Cindy og jeg engang havde samlet op i Californien og taget med hjem fordi han ikke havde noget sted at bo og skulle i retten næste dag. Hele natten havde han rumsteret rundt stirrende op i loftet, så vi blev nødt til at barrikadere døren til soveværelset. Og i Købmagergade-kollektivet havde